

Suuri ja pieni

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Nuori kaunoinen kataja
viereensä sai kuusen taimen,
sitä vaali oksillansa,
oli sille oiva paimen.

Vuodet vierä, kuusi kasvoi,
oksat peitti hoivaajansa,
riudutti ravinnon puute
katajaista juurellansa.

Uhmaten uhosi kuusi
tuomionsa auttaj alle:
Minä taivasta tavoitan,
kuolet kurja oksain alle.

Oli tuohon tyytyminen
katajan hämärän alla,
vaikka valkeutta janosi
maan karulla kannikalla.

Tuli syksy, ulvoi tuuli,
taivutteli kuusta suurta,
mursi maahan jättiläisen,
vaan ei koskenut sen juurta.

Kateellinen miksi oisin
suurelle ja mahtavalle,
sisukas kataja pohti
ja kohotti korkeemmalle
auringon kiloa kohti
oksainsa ohuet latvat.

Suomen kansaa sitkeätä
ahdisti itäinen mahti,
muistaa juhla joulukuussa,
kuinka päättyi julma jahti;
kuinka mahtava ja suuri
kansansa pää painuneena
tänään nuolee haavojansa
liitoksista launneena.

Runon suuri/pieni-allegoria esiintyy myös M. J. Heikkilän
sanoittamassa ja säveltämässä laulussa "Kuusi ja kataja".

Voiton päivänä 2005

